

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA ÎNTÂI DUPĂ RUSALII (a Tuturor Sfinților)

SF. PROROC ELISEI;
SF. IER. METODIE MĂRTURISITORUL,
Patriarhul Constantinopolului

DUMINICA TUTUROR SFINȚILOR

Astăzi ne aflăm în Duminica cinstirii Tuturor Sfinților, ca rod al Marelui Praznic al Pogorârii Sfântului Duh. Această Duminică ne aduce aminte că după razele de har ale Sfântului Duh, în gradina Țării Sfinte au răsărit primii creștini, trei mii chiar în ziua Praznicului, apoi mii și mii... Să ne amintim că primii creștini erau numiți „sfinți”, nu doar pentru simplul fapt că erau botezați, ci și datorită comportamentului lor exemplar.

Toți cei care au renunțat în această viață trecătoare, jertfându-se și răspunzând chemării Domnului, se vor bucura încă de aici de ocrotirea Sa, însă aceasta nu înseamnă că vor fi ocrotiți de încercări și suferințe, de cele mai multe ori acestea având drept scop curățirea de păcate și izbăvirea. Prigonirile și suferințele au însoțit și vor însoți mereu viața Bisericii. Ele sunt inseparabile de viața ucenicilor lui Hristos, dar ei le vor îndura și birui, pentru că puterea Mântuitorului Hristos lucrează în ei, iar sfinții îi ocrotesc cu rugăciunile și mijlocirile lor.

Din vremea cea grea și lungă a persecuțiilor, Biserica a suferit multe pierderi dar, în schimb, s-a îmbogățit cu un număr mare de sfinți martiri pentru credință, ca o mare biruință asupra păgânilor.

Dar nu numai martirii, ci și cei care au apărât dreapta credință împotriva ereziilor, a abuzurilor unor puternici ai timpului trecător, împotriva Bisericii, cuvioșii și toți dreptii care au viețuit în sfințenie și dreptate, sunt cinstiți și pomeniți. Avem cinstea mare de a face parte din Biserica sfinților, care ea însăși se bucură și-i cinstește în fiecare zi. Astăzi suntem chemați să le urmăm viața și faptele lor, deci scopul fiecărui creștin este acela de a deveni sfânt. Fiecare veac a avut sfinții lui, mulți știuți, dar cei mai mulți neștiuți, dar numele sfinților și pomenirea lor a rămas an de an în fiecare zi, iar astăzi laolaltă, în Duminica prăznuirii Tuturor sfinților. Fiecare popor creștin care crede în Învierea lui Hristos și o mărturisește, are sfinții lui și fiecare creștin este chemat să devină un sfânt: „Fiți și voi înșivă sfinți în toată petrecerea vieții” (Petru 1, 15); „Prin care El ne-a hărăzit mari și prețioase făgăduințe, ca prin ele să vă faceți părtași dumnezeieștii firi” (II Petru 1, 4). Prin Taina Botezului și a Ungerii cu Sfântul Mir suntem chemați să trăim viața în sfințenie și să devenim

sfinți. Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume pentru ca pe toți oamenii să-i sfințească: „Pentru ei Eu Mă sfințesc pe Mine Însumi, ca și ei să fie sfințiți întru adevăr. Dar nu numai pentru aceștia Mă rog, ci și pentru cei ce vor crede în Mine, prin cuvântul lor, ca toți să fie una, după cum Tu, Părinte, întru Mine și Eu întru Tine”, (Ioan 17, 19-21).

Sfințenia este lucrul cel mai scump,

folosul, cinstea și bucuria cea mai mare pe care o poate dobândi omul, iar Biserica este locașul, școala, condiția și calea sfințeniei. În Biserica o aflăm, o cunoaștem și o primim. Mântuitorul Hristos a coborât-o pe pământ pentru noi, oamenii, și ne-a dăruit-o, prin Duhul Sfânt, în ziua Rusaliilor prin Apostolii Săi, iar prin ei și nouă tuturor celor ce dorim să devenim părtași la sfințenie și nemurire.

Astăzi, sfinții ne cheamă la o viață sfântă, fără de păcat, așa cum au trăit primii creștini care se numeau „sfinți”, încât și păgânii, cu toată ura lor, admirau viața de sfințenie a primilor creștini.

Credința lucrătoare prin fapta cea bună, cercetarea Bisericii, cinstirea sfinților,

păstrarea cugetului bun, toate acestea arată că nimeni nu este neputincios în a le împlini, decât dacă nu dorește viața, ci preferă moartea cea amară a despărțirii de Dumnezeu. Hristos este Cel care cere de la noi sfințenia, căci aceasta este datoria primordială a creștinului și starea lui

firească, așa cum El a sfințit pe Apostoli, iar prin ei, pe noi toți: „Sfințește-i pe ei întru adevărul Tău, cuvântul Tău este adevărul. Pentru ei Eu Mă sfințesc pe Mine Însuși, ca și ei să fie sfințiți întru adevăr” (Ioan 17, 17,19). ❖

Părintele Adrian Chiriță

POSTUL SFINȚILOR APOSTOLI PETRU ȘI PAVEL SAU POSTUL CINCIZECIMII

De mâine, luni, 15 iunie 2020, intrăm în Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel, învățătorii lumii. Postul Sfinților Apostoli este legat în mod special de sărbătoarea Pogorârii Duhului Sfânt, prăznuită la 50 de zile de la Învierea Domnului, pentru că este o cinstire a Duhului Sfânt care s-a revărsat peste Sfinții Apostoli. Postul este o pregătire și o cerere ca darurile Sfântului Duh să se coboare și peste creștinii de astăzi în Biserică.

Numit în popor și Postul Sâmpetrului, este rânduit în cinstea celor doi apostoli, Sfinții Petru și Pavel, și în amintirea obiceiului lor de a posti înainte de a întreprinde acte mai importante (Fapte 13, 2; 14, 23). Acest post era numit în vechime Postul Cincizecimii.

Mântuitorul Iisus Hristos ne-a spus: „Pot, oare, prietenii mirelui să postească cât timp este mirele cu ei? Câtă vreme au pe mire cu ei, nu pot să postească. Dar vor veni zile când se va lua mirele de la ei și atunci vor posti în acele zile” (Marcu 2, 19-20). După Învierea Mântuitorului, când Domnul Hristos S-a înălțat la cer și le-a făgăduit Apostolilor Duhul Sfânt, Sfinții Apostoli au postit înainte de Pogorârea Duhului Sfânt și după, când au început să propovăduiască Evanghelia mântuirii în toată lumea. Avem mărturia biblică a faptului că după Pogorârea Duhului Sfânt membrii primei comunități a Bisericii „stăruiau în învățătura apostolilor și în împărtășire, în frângerea pâinii și în rugăciuni”, apoi, în continuare, „și în fiecare zi, stăruiau într-un cuget în templu și, frângând pâinea în casă, luau împreună hrana întru bucurie și întru curăția inimii” (Fapte 2, 42, 46).

Cât durează acest post?

Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel ține până la sărbătoarea închinată acestor corifei ai Ortodoxiei. El nu are durată fixă, ci depinde de data Sfintelor Paști. Începe întotdeauna luni după Duminica T tuturor Sfinților și durează atâtea zile câte sunt de la data Sfintelor Paști până pe 3 mai inclusiv. De aceea, durata lui poate să fie de cuprinsă între 3 și 28 zile. Chiar dacă acest post se

desființează teoretic când Paștile sunt după 3 mai, s-a hotărât să se postească cel puțin 7 zile înaintea sărbătorii Sfinților Apostoli.

De când datează acest post?

Postul Sfinților Apostoli datează din epoca primară. Despre el au vorbit Sfinții Atanasie cel Mare, Ambrozie al Milanului și Leon cel Mare.

Atanasie cel Mare (373) trimite o scrisoare împăratului Constantin cel Mare și, arătând situația creștinilor persecutați de arieni, spune: „În timpul săptămânii de după Cincizecime, oamenii care posteau au ieșit în cimitir să se roage”. Iar Ambrozie al Milanului (379) mărturisește: „Nu postim în timpul Cincizecimii, pentru că Domnul a fost prezent în mijlocul nostru în acele zile... Prezența Lui a fost ca o mâncare hrănitore pentru creștini. Așa și la Cincizecime, ne hrănim cu Domnul care este prezent în mijlocul nostru. În zilele care urmează după Înălțarea Sa la cer, noi postim iarăși”. Sfântul Leon cel Mare (461) îi învăța pe creștini: „După marea sărbătoare a Cincizecimii, postul este în mod special necesar să ne purificăm gândurile și să ne facem vrednici să primim darurile Duhului Sfânt... Așadar, tradiția binefăcătoare a postului s-a stabilit după zilele de bucurie, când sărbătorim Învierea și Înălțarea Domnului și Pogorârea Duhului Sfânt”.

Postul Sfinților Apostoli este în legătură și cu Biserica însăși, cu începuturile ei. Cei doisprezece Apostoli sunt temelia Bisericii, nucleul ei, pentru că pe baza mărturiei lor numeroși iudei și păgâni au crezut în Hristos și s-au botezat. Ei au fost învestiți de Domnul cu mandatul conducerii sinodale a Bisericii și al edificării ei în lume prin predica lor, prin cuvântul și fapta lor. De aceea, în iconografie, Sfinții Apostoli Petru și Pavel sunt înfățișați ținând în mâini o biserică.

Rânduiala postului

Postul Sfinților Apostoli Petru și Pavel este un post ușor. În fiecare sâmbătă și duminică este dezlegare la pește, vin și ulei. Învățătura pentru posturi din Ceaslovul mare arată că luni, miercuri și vineri se mănâncă legume fără ulei, marți și joi aceleași cu untdelemn și vin. Dezlegarea la pește avem și luni, marți și joi dacă atunci cade sărbătoarea vreunui sfânt cu doxologie mare și cu cruce neagră în calendar, iar când o astfel de sărbătoare cade miercuri sau vineri se dezleagă la untdelemn și vin. Și în caz de hram al bisericii se face dezlegare la pește. Dacă însuși praznicul Sfinților Apostoli Petru și Pavel cade miercuri – ca și în acest an – sau vineri, se face dezlegare la pește, vin și ulei.

Pe întreaga durată a acestui Post, ca și în cazul celorlalte posturi din cursul anului bisericesc, nu se fac nunți pentru că perioada de postire nu este compatibilă cu bucuria și petrecerile care însoțesc de regulă nunțile.

Postul este prilej de înfrânare a trupului, de grijă pentru despățimirea noastră. Deci să ne ajutăm de rugăciune și să ne îndeletnicim cu faptele cele bune, alinând suferințele aproapei. Să punem deci început bun postului, căci Sfântul Dimitrie al Rostovului spunea: „Dacă nu iubești postul și nu te nevoiești cu înfrânarea generală a tuturor poftelor tale, nu vei avea niciodată limpezime duhovnicească, judecată dreaptă și rezultate pozitive în războiul contra patimilor. Astfel îți vei consuma viața în întunericul tulburării și al lipsei de înțelepciune și vei lua ca răsplată alungarea de la fericirea cerească.” ❖

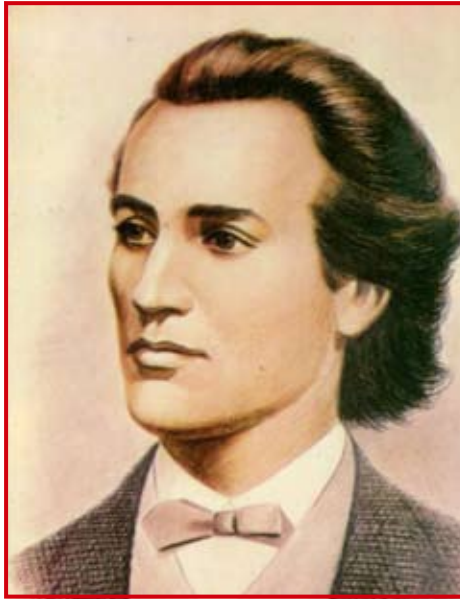
CREDINȚA ȘI NEAMUL, COORDONATELE IMUABILE ALE OPEREI EMINESCIENE

Ne aflăm azi la 131 de ani de la trecerea în veșnicie a poetului, prozatorului și jurnalistului Mihai Eminescu. La 15 iunie 1889, la numai 39 de ani, geniu literaturii române pleca spre ceruri, lăsându-ne comoara operei sale, astăzi din păcate puțin apreciată.

George Călinescu spunea:

„Astfel se stinse în al optulea lustru de viață cel mai mare poet, pe care l-a ivit și-l va ivi vreodată, poate, pământul românesc.

Ape vor seca în albie și peste locul îngropării sale va răsări pădure sau cetate, și câte o stea va veșteji pe cer în depărtări, până când acest pământ să-și strângă toate sevele și să le ridice în țeava subțire a altui crin de tăria parfumurilor sale.”

puterea cuvântului, ci totodată și om al gândirii luminoase, care s-a zbuțuit zi și noapte, ca să ne deștepte din amorțirea morală în care ne-a găsit și să ne îndrumeze spre căile ce duc la mărirea națională. Prin el ni s-a înseninat cerul și ni s-au agerit mințile, ca să vedem departe spre trecut și spre viitor, să legăm cele ce sunt de cele ce-au fost și să ne dăm seama despre viitorul spre care vrem să năzuim”.

Ne întrebăm cu toții cum ar arăta astăzi articolele redactorului-șef al ziarului „Timpul”. Cu siguranță nu ar fi pe placul nici unui partid politic, nu ar menaja guvernul și autoritățile statului. Cum nu a făcut-o nici acum un secol și jumătate. Nu ar fi comod pentru nimeni. Dar ar fi apărat oamenii simpli și morali ai acestei țări, credința și valorile naționale.

Un jurnalist politic profund atașat valorilor morale

Din punct de vedere literar, Eminescu este creatorul limbii române moderne, care a înțeles spiritul ei și a dat noi forme gândirii unui întreg popor. Poezia creată de Eminescu este un lirism absolut, limba acestei poezii este paradisiacă, iar esența sa este muzicală.

Jurnalismul politic al lui Mihai Eminescu dă întreaga măsură a calității sale de luptător, de om politic, fiind chintesența unei înalte conștiințe morale și politice, și fiind impregnat de sentimentul demnității absolute a poporului român. Azi, din perspectiva corectitudinii politice, unele poziții eminesciene par prea tranșante, prea dur exprimate, dar sunt întotdeauna datorate iubirii sale de adevăr. Cuvântul său era reflexia unei adânci onestități și a unei iubiri absolute și niciodată trădate pentru România. Iar acest lucru nu i s-a iertat! Cum nici azi cel care dorește să fie naționalist, în sensul cel mai pur și moral al cuvântului, nu scapă nepedepsit, punându-i-se în cărcă lucruri minore și fiind - cel puțin! - redus la tăcere, dacă nu eliminat total din viața publică! Și totuși și azi „Avem nevoie de oameni ai faptei pe care să nu-i orbească nici șansele, nici aurul, nici stelele și ordurile mari care se pun pe inime mice”, așa cum în vremea sa

scria redactorul-șef al ziarului „Timpul”, poetul nepereche al românilor.

Eminescu a descris în opera sa mizeria noastră cotidiană și indiferența pentru moștenirea acestei țări. Și nu a eludat faptul că democrația nu poate exista fără educație și fără demnitate, fără conștiință istorică și națională și fără modele exemplare. Era conștient de faptul că politica responsabilă trebuie făcută de oameni responsabili, de elite autentice și nu din marionete fără sevă morală și fără cunoștințe înalte. Citindu-l pe Eminescu, cred că generația noastră, avizată și dornică de politicieni onești, descoperă un adevăr rețrăit peste timp: că politica este o artă nobilă a iubirii și slujirii cetății, că nu poate fi doar manipulare și înfruptare din avutul țării!

Dragostea de țară și credința în Dumnezeu în viziunea lui Eminescu

În zilele noastre, din păcate, asistăm la dispariția lui Eminescu din propria sa casă, literatura română. Iar ca jurnalist, putem spune că Eminescu, declarat conservator în opinii, a fost incomod pentru absolut toate partidele politice ale vremii în care a trăit! Însă s-a supus necondiționat iubirii de neam și credinței în Dumnezeu, căci „istoria omenirii e desfășurarea cugetării lui Dumnezeu”. Pe acestea două, dragostea de țară și credința în Dumnezeu, nicicând nu le-a atacat și nu le-a negat, ci le găsim în mai tot ceea ce a scris.

Ioan Slavici rostea în 1909 la mormântul lui Eminescu un cuvânt cuprinzător referitor la geniul poetic al acestuia, neuitând să-i aprecieze patriotismul: „Mihai Eminescu nu a fost numai poet și preot al cultului formelor frumoase, măiestru în

Ne întrebăm de ce intelectualitatea noastră contemporană neglijează, ba chiar denigrează, patriotismul și credința? De ce intelectualii români - la peste 30 de ani de la evenimentele din decembrie 1989, când strigam pentru prima dată în genunchi rugăciunea „Tatăl nostru” - împreună cu toți cei ce se numesc „luminați” și „progresiști” se declară ateii și luptători pe față împotriva propriului neam?

Mihai Gheorghiu, director general adjunct la Muzeul Țăranului Român, cel care a militat pentru o definiție clară, morală și perfect opozabilă credinței creștine, a familiei în Constituția României, explică de ce alunecăm azi în negarea divinității: «Ateismul este o afacere de familie a intelectualității europene din secolul XVIII până astăzi. „Gott ist tot” (n.r. - Dumnezeu este mort) este marea afirmație a nihilismului modernității, singura afirmație care a putut mobiliza uniform conștiința intelectualității europene, urmată îndeaproape de afirmația „mesianică” a comunismului mondial. Intelectualul creștin este pentru această „tradiție” a modernității un oximoron, conștiința creștină este astăzi practic refuzată intelectualului contemporan. Dar nu este nici o problemă, la sfârșitul timpului nu va rămâne din noi decât creștinul, intelectualul va pieri topit în flacăra timpului care se stinge ca o lumânare.»

Iată de ce afirmăm că poetul a fost profund credincios

Mulți și-au pus întrebarea dacă Mihai Eminescu era credincios și în ce credea. Unii trag concluzia, citând, de exemplu, din „Împărat și Proletar” versurile:

„Religia - o frază de dânsii inventată /Ca cu a ei putere să vă aplece-n jug”, că ar fi fost un necredincios sau cel puțin un potrivnic al formelor instituționalizate ale credinței. Dar toți sunt de acord că scrierile sale sunt pline de referințe mitologice, filosofice și religioase.

Sunt însă mulți care se apleacă cu atenție și seriozitate atât asupra operei sale, cât și a vieții sale. Și ei afirmă că Eminescu era un om credincios, profund atașat de credința ortodoxă, în care a fost botezat din copilărie, în biserica Uspenia din municipiul Botoșani. Și nu puține sunt vocile care afirmă că aproape toată opera literară eminesciană emană adâncă credință a acestuia în Dumnezeu creștin. Faptul că Eminescu credea în Dumnezeu nu trebuie demonstrat. Dacă privim doar la frecvența unor cuvinte precum: înger, cer, divin, iconă, sfințenie, candelă, Prea Curată, rai, profet, lumină, rugăciune și alte multe asemenea ne încredințăm de preocupările religioase ale marelui poet. Mihai Eminescu îl invocă pe Dumnezeu foarte des în poeziile sale, iar invocarea sa este rugăciune, ca parte a dialogului cu Dumnezeu.

De altfel, Eminescu provenea dintr-o familie creștină, foarte evlavioasă. Poetul a crescut la Ipotești în apropierea Mănăstirii Agafton, acolo unde mătușile sale din partea mamei erau călugărițe. Tot din partea mamei, din familia Iurașcu, Eminescu mai avea doi unchi călugări, Calinic și Jachift. Vizitele la mănăstiri, în special la Agafton, l-au făcut să cunoască viața monahală, rânduielile ei și să îndrăgească slujbele și mersul la mănăstire.

Din arhivele mănăstirii Agafton, aflăm că mătușile materne ale lui Mihai Eminescu, Fevronia, Olimpiada și Sofia Iurașcu, au venit aici din anul 1814, de la un alt schit botoșănean, cel de la Orășeni. La Agafton și-au petrecut tot restul vieții, mormintele lor putând fi văzute în cimitirul Agaftonului. Maicile care le-au prins în viață pe cele trei surori au povestit despre dese vizite pe care Mihai Eminescu le făcea mătușilor la Agafton, tăind de-a dreptul, dinspre Ipotești, pădurea Baisei, ca să ajungă la „mănăstirea din codri”. Pentru Eminescu, Agaftonul era a doua casă. Când a devenit un poet cunoscut, maicile îi spuneau „domnul Eminescu”. Se spune că îi plăcea să străbată poienile pădurii din apropiere, să asculte sunetul clopotelor și toaca. Tot aici, în căsuța de lângă biserică mare, maicile spuneau că Eminescu a compus „Călin, file din poveste”.

Puțini știu că Eminescu strângea donații pentru mănăstiri. S-a implicat chiar într-o colecție pentru strângerea de fonduri pentru călugării de la Muntele Athos, mai ales pentru refacerea clădirilor

Xenia Velisarie

din mănăstirile unde erau români mai mulți. În ziarul „Timpul” s-a derulat o campanie pentru strângerea de fonduri necesare cumpărării de cărți pentru „schitul Cotlumușului”, al cărui stareț era la acea vreme „Arhimandritul Chiriac, român născut în Botoșani”.

Cercetând documentele vremii, aflăm că Eminescu s-a gândit foarte serios să se călugărească, exprimându-și verbal această dorință. Dezamăgit de contemporani, de situația politică a României, cuprins de zădărnicia eforturilor sale lumești, Eminescu se gândea tot mai des la călugărie. Prin anul 1882, Eminescu îi scrie prietenului său, Zamfir Constantin Arbore: «Știi ce, dragul meu, hai să demisionăm, tu de la „Românul”, eu de la „Timpul” și hai să ne călugărim, căci nu suntem făcuți să trăim între lupi. La mănăstire, în chiliile solitare, să scriem letopisețe în cari să înșirăm tot ce îndură nenorocitul neam românesc, pentru ca să se știe cât amar a suferit românul cât a trăit pe acest pământ”.

Monahia Xenia Velisarie, de la Mănăstirea Agafton, verișoara lui Mihai Eminescu

„Maica Xenia Velisarie (n.r. 1852-1926) a fost o floare binecuvântată în obștea Mănăstirii Agafton. S-a născut în comuna Ipotești. Mama ei era soră cu mama poetului Mihai Eminescu și cu maicile Fevronia, Sofia și Olimpiada Iurașcu din Agafton. Pe când copila avea zece ani, a venit schimonahia Fevronia

din mănăstire și a zis mamei sale:

– Soră, tu ești săracă și ai copii mulți. Dă-ne nouă o fată s-o creștem, s-o facem călugăriță, ca să se roage lui Dumnezeu pentru voi și să fie moștenitoarea noastră în mănăstire.

– Cu bucurie, maică Fevronie. Îți dau pe asta mai mare!

Așa a ajuns în mănăstire maica Xenia. Aici a fost crescută cu multă grijă în casa mătușilor ei, învățând de mică ascultarea, smerenia, cântarea bisericească și sfânta rugăciune. Ajungând în vârstă, s-a făcut mireasă lui Hristos și lauda pe Dumnezeu ziua și noaptea. Ucenicele ei spun că maica Xenia era din copilărie o fiică tăcută, retrasă și iubitoare de liniște; se ruga mult, postea mereu și avea darul lacrimilor.

– De ce plângi, maică Xenia?, o întrebau ucenicele.

– Plâng pentru vârul meu [poetul Mihai Eminescu], că a avut o viață zbu-ciumată și a murit de tânăr! Venea mereu pe la noi. Ne citea din cărțile lui, iar noi îi vorbeam de Dumnezeu și îl îndemnam să se roage. De atunci îi fac regulat parastas la biserică.

Așa s-a nevoit maica Xenia 60 de ani în Mănăstirea Agafton, slăvind pe Dumnezeu și rugându-se pentru oameni. În vara anului 1926 a adormit cu pace și a fost înmormântată în cimitirul mănăstirii. (Arhimandrit Ioanichie Bălan, *Patericul românesc*)” ❖

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 14-21 IUNIE 2020

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 14.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica întâi după Rusalii (a Tuturor Sfinților) - Utrenia, Sfânta Liturghie; (Lăsatul secului pentru Postul Sf. Ap. Petru și Pavel)
Miercuri 17.06	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 19.06	07 ³⁰ -09 ³⁰ De la 22 ³⁰	Sfânta Liturghie Slujbă de priveghere de toată noaptea
Sâmbătă 20.06	de la 08 ⁰⁰	Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 21.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 2-a Rusalii (a Sfinților Români) - Utrenia, Sfânta Liturghie